

# דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות  
מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב  
זיע"א

המעשה עם הבחינות  
בלשון הקודש - ואידיש

מעשה ט'  
מחכם ותם (1)  
גליון 56

## שבת שלום ילדים יקרים!

להתבונן איך אני מסתכל על התמימות שלי; האם אני מתבייש בזה? אולי מפני שאני מפחד שהעולם מזלזל ומתלוצץ מזה, האם אני מנסה להראות לכלם חוכמולוג ומיבין? ... אצל רבנו להיות "תמים" זה עקר היהדות, כמו שאמר: "ועקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות". (ליקוטי מוהר"ן תנינא י"ב) אך בעיני כל העולם להיות "תמים" זו לא מעלה גדולה... "ואצל העולם היה ללעג, והשיגו תאותם בו, שמצאו ממי להתלוצץ פרצונם, כי היה נדמה למשגע... בשביל זה חשוב ללמד הרבה בספרי רבנו, כדי לקבל את דעתו הקדושה, שהיא הפוכה מהדרך המסלפת והחשוכה של החכם, שנפל ונטעה בדרך הרעה לשאל תחתינות.

רבנו ז"ל מפליג מאד במעלת התמימות ואומר שזה "עקר היהדות" ו"התכלית" ו"השלמות". "עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל" (ליקוטי מוהר"ן תנינא י"ט) כמו שנלמד במעשה בעזרת ה', לאיזו דרגה גבוהה זכה התם הקדוש להגיע על ידי תמימות. "אשרי מי שזוכה לילך בתמימות". (חיי מוהר"ן ת"ז) וזוכה לזרק את שכלו וחקמתו האישית, ומבטל דעתו באמת לדעת הצדיק האמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

השבוע התחלנו את המעשה הידוע שספר רבנו ז"ל מחכם ותם. זה מעשה ארוך שיתפרס על כמה שבועות בעז"ה, בו רבנו מלמד אותנו עד כמה צריך להתרחק מחכמות, ואת גדל מעלת מי שהולך בתמימות. בדרך כלל מי שלומד את הספור בעין אמת ורצון להשתנות, מנסה להתבונן ולברר עם עצמו מי אני? האם אני הולך בדרך החכם או התם? אין אהד שיכול לומר על עצמו שהוא התם - כי לכל אהד יש הרבה חכמות בראש שמבלבלות אותו לגמרי, - ומצד שני גם החכם לא, כי יש בנו הרבה תמימות ופשיטות של איש הישראלי שטבוע עמק בנפשנו.

אפשר ללמד מזה, שהחכם והתם שניהם נמצאים בתוכנו. "ולמדו שניהם בחדר אחד". התם זה האמת, התמימות והפשטות שיש בכל אהד מאתנו עוד מי לדותנו, והחכם, זה החכמות והקשיות, וכל הבלבולים שיש לנו במח, מפיון שהתרחקנו בעוונותינו הרבים מהתמימות והשמחה שהיו לנו בהתחלה.

זו הקדמה חשובה מאד כדי ללמד נכון את המעשה. ההבנה שגם החכם וגם התם - זה אני. זה למוד פשוט ועמק מאד שנוגע לכל תחומי החיים, להתחיל

## שבת שלום ומברכה!



וישב בדעתו,  
שילך בעולם ויסתכל  
מה לעשות.

ומנהגו היה,  
שהיה תמיד בשמחה

# ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ט' מחכם ותם (1) שספּרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

הלך וראה משרתים של גועלביץ, שהיו הולכים בשוק והיו הולכים פּדרכס, עם מיני חן שלהם בכובעיהם ובמנעליהם עם הקצוות בולטות ושאר מיני חן שיש להם בהלוכיהם ובמלבושיהם והוא היה ברהבנה וחרף, וישר בעיניו מאד מחמת שהוא ענין נאה וגם הדבר בביתו במקומו.

הלך אל האנשים שהביאוהו, ונתן להם תשואות חן, ואמר להם שאין נוח לפניו להיות אצלם. ועל מה שהביאוהו, בעד זה שמש אותם בדרך.

והלך ועמד עצמו אצל בעליהבית אחד. ודרך המשרתים, שבתחלה צריכים להשכר בפחות ולעשות עבודות כבדות, ואחר כך באים למעלות המשרתים הגדולים.

והיה הבעליהבית עושה עמו מלאכות כבדות, והיה שולחו לאדונים לשאת סחורה כדרך המשרתים, שצריכים לכף ידיהם תחת אציליהם להניח הבגד על בליטת היד ברחב הפתח, והיה כבד עליו מאד עבודה כזו. לפעמים היה צריך לעלות עם המשאוי הנ"ל על עליות הגבוהות, והיה קשה עליו העבודה.

וישב עצמו, כי היה פילוסוף ברהבנה: מה לי לעבודה זו? הלא העקר הוא רק בשביל התכלית, לשא אשה ולהתפרנס, עדין איני צריך להסתפל על זה, על זה יהיה פנאי להבא בשנים הבאות, כעת טוב לי להיות משוטט בארץ, להיות במדינות, להשביע עיני בעולם.

הלך בשוק וראה שנוסעים בעגלה גדולה סוחרים. ושאל אותם: להיכן אתם נוסעים? ללאגורנא. התקחו אותי לשם? הן. וקבלו אותו לשם, ומשם הפליג לאטליא, משם, לשפאניא.

בין כך ובין כך עברו כמה שנים, ועלידי זה נעשה עוד חכם יותר מאחר שהיה במדינות רבות.

וישב עצמו: כעת ראוי להביט על התכלית. והתחיל לחשב עם פילוסופיא שלו מה לעשות, וישר בעיניו ללמוד מלאכת צורף (בזהב), שהיא מלאכה גדולה ונאה, ויש בה חכמה, וגם היא מלאכה עשירה.

מעשה שני בעליבתים היו בעיר אחת, והיו גדולים בעשירות, והיה להם בתים גדולים, והיו להם שני בנים, לכל אחד בן אחד, ולמדו שניהם בחדר אחד.

ואלו השני בנים היו אחד מהם ברהבנה, והאחד היה תם (לא שהיה טפש, אלא שהיה לו שכל פשוט ונמוך).

ואלו השני בנים היו אוהבים זה את זה מאד; אף-על-פי שהאחד היה חכם והאחד היה תם ומחו היה נמוך, אף-על-פי כן אהבו זה את זה מאד.

לימים התחילו השני בעלי בתים הנ"ל לירד, וירדו מטה מטה, עד שאבדו הכל ונעשו אביונים, ולא נשאר להם כי אם הבתים שלהם.

והבנים התחילו להתגדל. אמרו האבות הנ"ל להבנים: אין בידינו לשלם עבורכם להחזיק אתכם; עשו לכם מה שתעשו. הלך התם ולמד מלאכת רצען.

והחכם, שהיה ברהבנה לא היה רצונו לעסק במלאכה פשוטה כזו, וישב בדעתו, שילך בעולם ויסתכל מה לעשות.

והיה הולך ומשוטט בשוק, וראה עגלה גדולה עם ארבעה סוסים וחאמיטיש, שהיתה רצה והולכת. ענה ואמר להסוחרים: מאין אתם? השיבו לו: מוארשא. להיכן אתם נוסעים? לוארשא.

שאל אותם: שמא אתם צריכים משרתים? ראו שהוא ברהבנה ומרזי, והוטב בעיניהם, וקבלו אותו עמם.

ונסע עמם ושמם אותם היטב מאד על הדרך. בבואו לוארשא, מאחר שהיה ברהבנה, ישב עצמו: מאחר שכבר אני בוארשא, למה לי להתקשר עם אלו? אולי יש מקום טוב מהם? אלך ואבקש ואראה.

והלך בשוק, והתחיל לחקר ולשאל על האנשים שהביאוהו ואם יש טוב מהם. ואמרו לו, שהאנשים הללו הם הגונים, וטוב להיות אצלם, אף שקשה מאד להיות אצלם מחמת שהמשא ומתן שלהם הוא למרחקים מאד.

והוא היה בר-הבנה ופילוסוף, ולא הצרף ללמד המלאכה כמה שנים, רק ברבע שנה קבל את האמנות ונעשה אמן גדול מאד, והיה בקי במלאכה יותר מן האמן שלמדו.

אחר־כך ישב עצמו: אף־על־פי שיש בידי מלאכה כזו, אף־על־פי־כן אין די לי בזה. היום חשוב זאת, פן בזמן אחר יחשב דבר אחר.

והלך והעמיד עצמו אצל שטיין־שניידער, ומחמת הבנה שלו, קבל אמנות הזאת גם־כן בזמן מעט, ברבע שנה.

אחר־כך ישב עצמו עם הפילוסופיא שלו: גם שיש בידי שתי האמנות, מי יודע פן לא יחשבו שניהם; טוב לי ללמד אמנות, שהיא חשובה לעולם.

וחקר בהבנה ופילוסופיא שלו ללמד דאקטירי, שהוא דבר הצריך וחשוב תמיד. ודרך למוד דאקטירי - שצריכין ללמוד מקדם לשון לטיין והפתב וללמוד חכמות פילוסופיא.

והוא מחמת הבנתו למד גם זאת בזמן מעט, ברבע שנה ונעשה דאקטיר גדול ופילוסוף וחקם בכל החכמות.

אחר־כך התחיל העולם להיות בעיניו כלא, כי מחמת חכמתו שהיה אמן גדול כזה וחקם ודאקטיר כזה, היה כל אחד מבני העולם בעיניו כלא. וישב עצמו לעשות לו תכלית ולשא אשה, ואמר בדעתו: אם אשא אשה בכאן, מי ידע מה שנעשה ממני? אלף ואשוב לביתי למען יראו מה שנהיה ממני, שהייתי גער קטן, ועכשו באתי לגדלה כזו!

והלך ונסע לביתו, והיה לו יסורין גדולים בדרך, כי מחמת חכמתו לא היה לו עם מי לדבר, ולא היה מוצא אכסניא פרוצונו, והיה לו יסורים הרבה.

והנה נשליך פעת את מעשה החכם, ונתחיל לספר במעשה התם: התם הנ"ל למד מלאכת רצענות, ומחמת שהיה תם, למד הרבה עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות. ונשא אשה, והיה מתפרנס מן המלאכה,

ומחמת שהיה תם, ולא היה בקי בהמלאכה כל־כך על פן היה פרנסתו בדחק גדול ובצמצום, ולא היה לו פנאי אפלו לאכל כי היה צריך תמיד לעסק במלאכה מחמת שלא היה יכול האמנות בשלמות, רק בשעת המלאכה, בשעה שהיה נוקב

במרצע והיה מכניס ומוציא החוט העב של התפירה כדרך הרצענים, אז היה נושף חתיכת לחם ואוכל.

ומנהגו היה, שהיה תמיד בשמחה גדולה מאד, והיה רק מלא שמחה תמיד. והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות וכל המלבושים.

והיה אומר לאשתו: אשתי, תן לי לאכל! והיתה נותנת לו חתיכת לחם ואכל.

אחר־כך היה אומר: תן לי הרטב עם קטנית! והיתה חותכת לו עוד חתיכת לחם ואכל. והיה משבח ואומר: כמה יפה וטוב מאד הרטב הזה!

וכן היה מצוה לתן לו הבשר ושאר מאכלים טובים כיוצא בזה, ובעד כל מאכל ומאכל היתה נותנת לו חתיכת לחם, והוא היה מתענג מאד מזה ושבח מאד את אותו המאכל, כמה הוא מתקן וטוב, כאלו היה אוכל אותו המאכל ממש.

ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם טעם כל מאכל ומאכל שהיה רוצה מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה.

וכן היה מצוה: אשתי, תן לי שכר לשותות! ונתנה לו מים. והיה משבח כמה יפה השכר הזה. תן לי דבש! ונתנה לו מים, והיה משבח גם־כן כנ"ל. תן לי יין וכו' כיוצא בזה! ונתנה לו מים, והיה מתענג ומשבח אותו המשקה כאלו הוא שותה אותה ממש.

וכן במלבושים היה להם בשתפות, לו ולאשתו פעלץ אחד. והיה אומר: אשתי, תן לי הפעלץ! כשהיה צריך ללבש פעלץ, כגון לילך לשוק. והיתה נותנת לו.

כשהיה צריך ללבש טוליפ לילך בין אנשים, היה אומר: אשתי, תן לי הטוליפ! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה מתענג ממנו, והיה משבח: כמה יפה הטוליפ הזה!

כשהיה צריך לקאפטין, כגון לילך לבית־הפנסת, היה מצוה ואומר: אשתי, תן לי הקאפטין! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה משבח ואומר: כמה יפה ונאה הקאפטין הזה!

וכן כשהיה צריך ללבש יופא, היתה נותנת לו גם־כן הפעלץ, והיה משבח ומתענג גם־כן: כמה יפה ונאה היופא הזאת, כנ"ל, וכן בכיוצא בזה. והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד.

# ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת - מַעֲשֵׂה ט' מַחְכֵּם וְתָם (1) וּואס האָט דער צײַלֵט רַבֵּנוּ נַחְמָן מְבַרְסֵלַב זײַע"א

איז ער גיפארין מיט זיי און האט זיי באדינט אויף דעם וועג.  
זייער פֿיין.

ווי ער איז גיקומען קיין ווארשא מחמת ער איז גיווען א בר  
הבנה. האט ער זיך מיישב גיווען. אז איך בין שוין אין ווארשא.  
נאך וואס זאל איך מיך האלטן ביי די סוחרים. טאמער איז דא  
א בעסער ארט פון זיי. לאם איך גיין זוכין. וועל איך זעהן.

און ער איז גיגאנגען אין מארק. און ער האט אנגיהויבן צו  
קלערין און נאך צו פרעגן אויף די מענטשן וואס זיי האבן  
אים גיבראכט. און אויב סע איז דא איין בעסער ארט פון זיי.  
האט מען אים גיענפערט. אז די לייט (וואס זיי האבן אים אהער  
גיבראכט) זענען ערליכע לייט. און סע גוט ביי זיי צו זיין נאר  
מחמת דעם איז זייער שווער ביי זיי צו זיין. מחמת זייער משא  
ומתן איז זייער אין ווייטע ערטער.

דערווייל איז ער גיגאנגען און ער האט דערזעהן גיוועלב  
משרתים. ווי זיי זענען גיגאנגען אין מארק. און זיי זענען  
גיגאנגען אזוי ווי זייער שטייגער איז. מיט זייערע חן. מיט  
זייערע היטלעך און מיט די שפיציקע שיך און מיט די  
איבריקע חן. וואס זיי האבן אין זייער גאנג. און ווי זיי גייען  
אנגיטאן.

און ער איז גיווען א בר הבנה און א קלוגער יונג. איז אים די  
זאך זייער גיפעלין מחמת סע איז א שיינע זאך. און סע איז אין  
דער היים אויף איין ארט. איז ער גיגאנגען צו די מענטשן וואס  
זיי האבן אים גיבראכט. און האט זיי אפגיידאנקט. און האט צו  
זיי גיזאגט. אז סע פאר אים ניט גוט ביי זיי צו זיין. און דאס  
וואס זי האבן אים גיפירט אהער דערפאר האט ער זיי באדינט  
אויף דעם וועג.

און ער איז גיגאנגען און האט זיך גישטעלט ביי א בעל הבית.  
און דער סדר פון די משרתים. אז פריר מוז מען זיין איין  
אונטער משרת. און מען מוז טאן שווערע ארבעט. און מנעמט  
ווייניג שכירות. דערנאך ווערט מען ערשט איין אייבער  
משרת.

מעשה אמאל זענען גיווען צוויי בעלי בתים אין איין שטאט.  
און זיי האבן גיהאט גרויס עשירות. און האבן גיהאט גרויסע  
הייזער.

די צוויי בעלי בתים האבן גיהאט צוויי זין. דהיינו איטליכער  
האט גיהאט איין זון. די צוויי קינדער האבן ביידע גילערינט  
אין איין חדר. און איינער פון זיי איז גיווען א חכם און איינער  
איז גיווען א תם. (ניט ער איז גיווען א נאר. נאר זיין שכל איז גיווען פראסטי  
אז חכמות) און די צוויי קינדער האבן זיך זייער ליב גיהאט.  
כאטשע איינער איז גיווען א חכם און דער אנדערער איז  
גיווען א תם און זיין שכל איז פראסטי גיווען. פון דעסט וועגן  
האבן זיי זיך פארט זייער ליב גיהאט.

אין א צייט ארום. האבען אן גיהויבן די ביידע בעלי בתים  
אראפ צו גיין. פון זייער עשירות. און זענען אלץ אראפ מטה  
מטה. ביז זיי האבן גאר אן גיוואוירן און זיי זענען גיוואוירן  
ארימע לייט. און סע איז זיי מער ניט גיבליבן נאר זייערע  
הייזער. און די קינדער האבן אנגיהויבן אונטער צו וואקסן.  
האבן די בעלי בתים גיזאגט צו די קינדער. מיר האבן ניט צו  
צאלן פאר אייך. מיר קענען ניט האלטן אייך. טוט אייך וואס  
איר וועט קענען. איז גיגאנגען דער תם און האט זיך גילערינט  
שוסטעריי.

דער חכם איז גיווען א בר הבנה (פלומר א קלוגער א פארשטאנדיקער  
מענטש) האט ער ניט גיוואלט זיך נעמען צו אזוי א פראסטי  
מלאכה. און ער האט זיך מיישב גיווען. ער וועט זיך לאזן אויף  
דער וועלט. און וועט זיך ארום קוקן וואס ער זאל טאן. און  
ער איז ארום גיגאנגען אין מארק. האט ער דערזעהן א גרויסע  
בריקע מיט פיר פערד מיט כאמיטיס איז דורך גילאפן.

האט ער זיך אנגירופין צו די סוחרים פון וואנעט זענט איר.  
האבן זיי אים גיענפערט פון ווארשא. וואו הין פארט איר. קיין  
ווארשא. האט ער זיי גיפרעגט. טאמער באדארפט איר איין  
משרתיל. די סוחרים האבן גיזעהן אז ער איז א קלוגער יונג  
און א בריה. איז ער זיי גיפעלין. האבן זיי אים מיט גינומען.

הָאֵס דְּעַר בְּעַל הַבַּיִת גִּיטָאן מִיט אִים שְׁווערע אַרְבֵּעַט. און פֿלעגט אים שִׁיקין צו שְׁרָרוֹת עַר זַאל טְרָאגִין סְחוּרָה אַזוי ווי דְּעַר סֵדֶר אִיז פֿון מְשֻׁרְתִים. וואס זי טְרָאגִין גִּיוֹאנְט אויף דְּעַם עֲלִינְבוֹיגִין. אִיז אויף אִים זִיעַר שְׁווער גִּיוֹעַן דִּי אַרְבֵּעַט. אַמַּאל הָאָט עַר בַּאדאַרפֿט אַרויף גִּיין מִיט דְּעַר סְחוּרָה. אויף אַ הויכֶן גַּאָרין. אִיז דִּי אַרְבֵּעַט אויף אִים שְׁווער גִּיוֹעַן.

הָאָט עַר זִיךְ מֵיִשָּׁב גִּיוֹעַן. וואַרין עַר אִיז זִיךְ גִּיוֹעַן אַ פֿילִוסוֹף אַ בַּר הַבְּנָה. וואס טויג מִיר דִּי אַרְבֵּעַט. דְּעַר עֵיקָר אִיז זִיךְ נָאָר פֿון דְּעַם תְּכָלִית וועגִין. אַז אִיךְ זַאל קֶענען חֲתוּנָה הָאָבֶן און זַאל מִיר קֶענען מְפָרַנס זִיין. אִיךְ בַּאדאַרף נָאָךְ דְּרויף נִיט צו קוקִין. דְּרויף וועט צִיט זִיין שְׁפֵעֵטער. דְּעַרווייל. וועל אִיךְ מִיר בְּעֵסער אויס זִיין אַ וועלט. און וועל אַנְקוקִין מְדִינֹת.

אִיז עַר גִּיגאַנְגען אִין מאַרק. און הָאָט גִּזְעָהן סַע פֿאַרין סוּחֲרִים אויף אַ גְרוֹיסער בְּרִיקֶע. הָאָט עַר זי גִּפְרֶעגֶט. וואוּ הִינן פֿאַרְט אִיר. הָאָבֶען זִי גִּעֲנֶפֶטֶרֶט. קִיין לַאגוֹרָנָא. הָאָט עַר זִי גִּפְרֶעגֶט וועט אִיר מִיךְ נַעֲמֶען אַהִינן. הָאָבֶען זִי אִים גִּעֲנֶפֶטֶרֶט. יוֹא.

הָאָבֶען זִי אִים גִּינוֹמֶען אַהִינן. פֿון דַּאָרט הָאָט עַר זִיךְ אַוועק גִּילאַזט קִיין אַטְלָא. פֿון אַטְלָא הָאָט עַר זִיךְ ווייטער גִּילאַזט קִיין שְׁפֵאנְיָא. דְּעַרווייל זַענען אַוועק גִּיגאַנְגען פֿמָה יָאָרין. און עַר אִיז גִּיוֹאָרין נָאָךְ מְעַר חָכָם. מַחֲמַת עַר אִיז גִּיוֹעַן אִין אַסאַךְ מְדִינֹת. הָאָט עַר זִיךְ מֵיִשָּׁב גִּיוֹעַן. הֵינְט בַּאדאַרף מְעַן שׁוֹיִן קוקִין אויף אִיין תְּכָלִית.

און עַר הָאָט אַנְגִּיהוֹיבֶען צו טְרָאכְטֶן מִיט זִיין פֿילִוסוֹפִיָא (פֿלֹמֶר מִיט זִיין חֲכָמָה) וואס עַר זַאל טָאָן. אִיז אִים גִּפְעֶלִין אַז עַר זַאל זִיךְ לְעַרְנֶען גַּאָלד אַרְבֵּיט. וואַרין סַע אִיז אַ גְרוֹיסֶע מְלָאכָה און סַע אִיז אַ שֵׁינֶע מְלָאכָה און סַע דְּרִינֶען גְרוֹיס חֲכָמָה. און סַע אִיז אַ רֵיכֶע מְלָאכָה

און מַחֲמַת עַר אִיז גִּיוֹעַן אַ בַּר הַבְּנָה און אַ פֿילִוסוֹף. הָאָט עַר נִיט בַּאדאַרפֿט זִיךְ לְעַרְנֶען דִּי מְלָאכָה פֿמָה שְׁנַיִם. נָאָר אִין אַ פֿעַרְטִיל יָאָר הָאָט עַר מְקַבֵּל גִּיוֹעַן דִּי מְלָאכָה. און אִיז גִּיוֹאָרין זִיעַר אַ גְרוֹיסֶער בְּעַל מְלָאכָה.

און עַר הָאָט גִּיקֶענט דִּי מְלָאכָה בְּעֵסער אִיידער דְּעַר וואס עַר הָאָט אִים גִּילֶערינט. דְּעַר נָאָךְ הָאָט עַר זִיךְ מֵיִשָּׁב

גִּיוֹעַן. כָּאָט־שֵׁע אִיךְ הָאָב אַזוי אַ מְלָאכָה. אִין דְּעַר הָאָנְט. פֿון דְּעֵסֶט וועגֶן פֿאַרְט וויל אִיךְ מִיר דְּעַרְמִיט נִיט בַּאנוּגִין. וואַרין הֵינְט אִיז חֲשׁוֹב דָּאָס. טאַמער אַנאַנדֶערע צִיט וועט עפֿעס אַנדֶערש חֲשׁוֹב זִיין.

און אִיז גִּיגאַנְגען און הָאָט זִיךְ גִּישְׁטֶלֶט בִּי אַ שְׁטִיין שְׁנִיידֶער. און מַחֲמַת זִיין חֲכָמָה הָאָט עַר דִּי מְלָאכָה. אויף מְקַבֵּל גִּיוֹעַן אִין אַ קְלִינֶער צִיט. אִין אַ פֿעַרְטִיל יָאָר. דְּעַרנָאָךְ הָאָט עַר זִיךְ מֵיִשָּׁב גִּיוֹעַן מִיט זִיין פֿלוֹסוֹפִיָא. כָּאָט־שֵׁע אִיךְ הָאָב אִין דְּעַר הָאָנְט צוויי מְלָאכֹת. ווער ווייסט טאַמער וועלן בִּיידע נִיט חֲשׁוֹב זִיין.

בְּכֵן אִיז פֿאַר מִיר גוּט. אַז אִיךְ זַאל מִיךְ לְעַרְנֶען אַזוי אַ מְלָאכָה וואס זי זַאל תְּמִיד חֲשׁוֹב זִיין. הָאָט עַר גִּיקֶלֶערט מִיט זִיין הַבְּנָה און מִיט זִיין פֿלוֹסוֹפִיָא. אַז עַר זַאל זִיךְ לְעַרְנֶען דַּאקְטִירִי. וואַרין דָּאָס אִיז אַ זַאךְ וואס מְדַאָרף תְּמִיד און סַע אִיז תְּמִיד חֲשׁוֹב. און דְּעַר סֵדֶר אִיז.

אַז מווייל זִיךְ לְעַרְנֶען דַּאקְטִירִי. מוז מְעַן זִיךְ פֿרִיר לְעַרְנֶען לִיטִינִיש דָּאָס לְשׁוֹן און דָּאָס פֿתַב. און מְמוֹז לְעַרְנֶען פֿלוֹסוֹפִיָא. און עַר מַחֲמַת זִיין הַבְּנָה (דְּהֵינּוּ פֿאַרשְׁטאַנְדִיקִיט) הָאָט עַר דָּאָס אויף אויס גִּילֶערינט אִין אַ קְלִינֶער צִיט. אִין אַ פֿעַרְטִיל יָאָר. און עַר אִיז גִּיוֹאָרין אַ גְרוֹיסֶער דַּאקְטֶער און אַ פֿילִוסוֹף. און אַ חָכָם אִין אַלֶע חֲכָמוֹת.

דְּעַרנָאָךְ הָאָט בִּי אִים אַנְגִּיהוֹיבֶין דִּי וועלט ווערין פֿלאָ (פֿלֹמֶר דִּי גאַנְצע וועלט אִיז בִּי אִים גִּיוֹעַן גַּאָר נִיט) דְּהֵינּוּ עַר הָאָט גִּיהַאֲלֶטֶן אַז קִינֶער הָאָט קִיין שְׁכָל נִיט. וואַרין מַחֲמַת זִיין חֲכָמָה. ווייל עַר אִיז גִּיוֹעַן אַזוי אִיין גְרוֹיסֶער בְּעַל מְלָאכָה. און אַזוי אַ חָכָם און אַזוי אַ דַּאקְטֶער.

אִיז אִיטְלִיכֶער פֿון דְּעַר וועלט בִּי אִים גִּיוֹעַן פֿלאָ (גְלִיךְ ווי נִישֵׁט) און עַר הָאָט זִיךְ מֵיִשָּׁב גִּיוֹעַן. עַר וועט זִיךְ שׁוֹיִן מַאכִין אַ תְּכָלִית. און וועט נַעֲמֶען אַ ווייב. הָאָט עַר זִיךְ גִּיטְרַאכְט אִין דְּעַר דְּעָה. אַז אִיךְ וועל דָּא חֲתוּנָה הָאָבִין. ווער וועט וויסִין. וואס פֿון מִיר אִיז גִּיוֹאָרין. לָאָם אִיךְ מִיךְ בְּעֵסער אום קֶערִין אַהֵיִים. פֿדִי מְעַן זַאל זְעָהן וואס פֿון מִיר אִיז גִּיוֹאָרין. אִיךְ בִּין אַוועק אַ קְלִיין יונְגִיל. און הֵינְט בִּין אִיךְ גִּיקוֹמֶען צו אַזוי אִיין גְדוּלָה.

און ער האט זיך אויף גיהויבן און איז גיפארין אהיים. און ער האט גיהאט גרויסע יסורים אויף דעם וועג ווארין מחמת זיין חכמה. האט ער מיט קיינעם ניט גיהאט צו שמוסן. און ער האט ניט גיהאט קיין ארבריק אזוי ווי ער וויל. האט ער גיהאט אלץ גרויסע יסורים תמיד.

דערווייל לאמיר אוועק לייגן די מעשה פון דעם חכם. מיר וועלן אנהייבן דער ציילן די מעשה פון דעם תם.

דער תם האט זיך גילערנט שוסטירי. און מחמת ער איז גיווען א תם. האט ער גימוזט זיך אסאך לערנען די מלאכה ביז ער האט מקבל גיווען. און האט די מלאכה ניט גיקענט אין גאנצין. און ער האט גינומען א ווייב. און ער האט זיך מפרנס גיווען פון דער מלאכה.

און מחמת ער איז גיווען א תם און ער האט די מלאכה ניט גיקענט אזוי ווי מען באדארף. מחמת דעם. איז זיין פרנסה גיווען מיט גרויס דוחק און זייער בצמצום. און ער האט נישט גיהאט צייט אפילו צו עסן. ווארין ער האט תמיד גימוזט ארבעטן. מחמת ער האט ניט גיקענט די מלאכה אין גאנצין. נאר בשעת ער האט גיארבעט אז ער האט איין גישטעקט די נאל און האט דורך גינומען די דראטוויא. דעמולט האט ער א בייס גיטאן א שטיק ברויט און האט גיגעסין.

און זיין שטייגער איז גיווען. ער איז תמיד פרייליך גיווען. און ער איז גיווען נאר אין שמחה תמיד. און ער האט גיהאט אלע מאכלים און אלע משקאות און אלע מלבושים.

ער פלעגט זאגן צום ווייב. מיין ווייב. גיב מיר עסן האט זי אים גיגעבן א שטיק ברויט. האט ער גיגעסן. דערנאך האט ער גיזאגט. גיב מיר די יוף מיט קאשע. האט זי אים אפ גישניטן נאך א שטיק ברויט און ער האט גיגעסין. און האט זייער גילויבט און ער האט גיזאגט. וואס פאר א גוטקייט און וואס פאר א וואילקייט די יוף איז.

און אזוי האט ער זיך גיהייסן גיבן פלייש. האט זי אים ווידער גיגיבן ברויט. האט ער גיגעסין. און האט אויך זייער גילויבט און האט גיזאגט וואס פאר א וואילקייט דאס פלייש איז. און אזוי אנדערע מאכלים וואס ער האט זיך אלץ גיהייסן

גיבן און פאר איטליכן מאכל וואס ער האט זיך גיהייסן גיבן האט זי אים אלץ גיגיבן א שטיק ברויט.

און ער האט דערפון זייער גרויס תענוג גיהאט און האט זייער גילויבט דאס גירעכט. וואס פאר א גוטקייט סע איז גלייך ווי ער וואלט עס ממש גיגעסין. ווארין ער פלעגט טאקע באמת פילן אין דעם ברויט וואס ער האט גיגעסין דעם טעם פון כל המאכלים וואס ער האט גיוואלט. מחמת זיין גרויס תמימות און זיין פרייליקקייט האט ער גיפילט דעם טעם אין ברויט גלייך ווי ער עסט כל המאכלים.

און אזוי פלעגט ער זאגן. מיין ווייב. גיב מיר א טרונק ביר. האט זי אים גיגיבן וואסער. פלעגט ער לויבן וואס פאר א וואילקייט דאס ביר איז. נאך דעם האט ער גיהייסן גיב מיר מעד. האט זי אים גיגיבן וואסער האט ער אויך אזוי גילויבט. וואס פאר א גוטער מעד דאס איז. גיב מיר וויין אדער אנדערע משקאות. האט זי אים אלץ גיגיבן וואסער. און ער האט תענוג גיהאט און האט גילויבט די משקה גלייך ווי ער טרינקט זי.

און אזוי אין מלבושים. איז אויך אזוי גיווען. ער מיט זיין ווייב האבן ביידע גיהאט איין פעלץ אז ער האט באדארפט א פעלץ דהיינו אין מארק צו גיין. פלעגט ער זאגן מיין ווייב. גיב מיר דעם פעלץ. האט זי אים גיגיבן.

אז ער האט באדארפט א טולפ גיין צווישן לייט. האט ער גיזאגט. מיין ווייב גיב מיר דעם טולפ. האט זי אים גיגיבן דעם פעלץ. פלעגט ער גרויס תענוג צו האבן. און פלעגט לויבן. וואס פאר איין וואילקייט דער טולפ איז.

אז ער האט באדארפט איין קאפטין אין שול אריין צו גיין. האט ער גיהייסן און האט גיזאגט. מיין ווייב גיב מיר דעם קאפטין. האט זי אים גיגיבן דעם פעלץ.

פלעגט ער צו לויבן און האט גיזאגט וואס פאר א פיינקייט און וואס פאר א שיינקייט דער קאפטין איז. און אזוי אז ער האט באדארפט אן טאן א יופא. האט זי אים אויך גיגיבן דעם פעלץ. פלעגט ער אויך לויבן און האט תענוג גיהאט, וואס פאר א פיינקייט און וואס פאר א שיינקייט די יופא איז. און אזוי ביי אלע זאכן. און ער איז פול גיווען מיט שמחה און פרייד און לוסטיק תמיד.

# דעם רבינ'ס מעשיות



נאמען \_\_\_\_\_  
טעלפון \_\_\_\_\_  
שטאט \_\_\_\_\_

## בחינה אויף ספורי מעשיות

### די ניינטע מעשה (1) - מחכם ותם

- שטיין שניידער.
- דאקטערייא.
- גאלד ארבעט.
- י. **אין וויפל צייט האט דער חכם געלערנט די מלאכה?**
  - אין א האלבע יאר.
  - אין איין יאר.
  - אין א פערטל יאר.
- יא. **וואס איז געווארן מיטן חכם, נאך וואס ער איז געווארן א דוקטור און א פילוסוף?**
  - מכבד געווען פאר ווער עס איז א חכם ווי אים.
  - די וועלט האט אים אנגעהויבן ווערן ווי גאר נישט.
  - ער האט געוואלט לערנען נאך א מלאכה.
- יב. **דער חכם האט זיך אום געקערט אהיים כדי צו חתונה האבן, פארוואס?**
  - ווייל ביי זיין שטאט וועט ער טרעפן א ווייב א יראת שמים.
  - וויל ער האט נישט געטראפן זיין פאסיגע כלה ביי זיין פלאץ.
  - כדי מען זאל זעהן וואס איז פון אים איז געווארן.
- יג. **פארוואס איז געווען די פרנסה פון דער תם מיט גרויס דוחק און זייער בצמצום?**
  - ווייל ער האט זיך געפוילט ביי זיין ארבעט.
  - ווייל ער האט נישט געקענט די מלאכה אזוי ווי מען דארף.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- יד. **וואספארא שטייגער האט דעם תם געהאט?**
  - ער איז געווען בעצבות.
  - ער איז אמאל פרייליך געווען.
  - ער איז געווען תמיד פרייליך.
- טו. **וואס האט דער תם געזאגט פאר זיין ווייב ווען ער האט איר געבעטן פלייש און זי האט אים געגעבן ברויט?**
  - ער האט געהאט טענות אויף איר פארוואס ברענגט זי אים ברויט.
  - ער האט געשוויגן און מקבל געווען יסורים באהבה.
  - ער האט זייער באלויבט דאס גירעכט (מאכל), וואס פארא גוטקייט עס איז.
- טז. **וואס לערנסטו זיך פון די מעשה ביז דערווייל?**
  - אז עס איז כדאי צו זיין א חכם.
  - אז עס איז כדאי צו זיין א תם.
  -

- א. **וואס איז דער תם געווען?**
  - א נאר.
  - ער פארשטייט נישט א ענין.
  - זיין שכל איז געווען פראסט, אן חכמות.
- ב. **דעם חכם מיטן תם האבן זאך ליב געהאט?**
  - ניין.
  - זיי האבן זיך זייער ליב געהאט.
  - זיי האבן זיך ליב געהאט.
- ג. **וואס איז געבליבן פונעם גאנצען פארמעגן פון זייערע עלטערן?**
  - נאר זייערע הייזער.
  - נאר זייער פערד און וואגן.
  - זיי זענען געבליבן אן גארנישט.
- ד. **פארוואס האט דער חכם נישט געוואלט לערנען שוסטעריי?**
  - ווייל עס איז גאר א שווערע ארבעט.
  - ווייל עס איז א פראסטי מלאכה.
  - ווייל מימאכט נישט גענוג פרנסה פון שוסטעריי.
- ה. **וואו אהין איז דער חכם געפארן די ערשטע?**
  - צו איטליא.
  - צו שפאניא.
  - צו ווארשא.
- ו. **פארוואס איז געפעלן פאר דעם חכם, גוועלב (סחורה) משרתים?**
  - ווייל זיי זענען געגאנגען מיט זייערע חן, און עס איז א שיינע זאך.
  - עס איז אין דער היים, אויף איין ארט.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ז. **עס איז געווען שווער פארן חכם די ארבעט?**
  - נאכן ארבעטן א פאר שעה איז אים געווארן שווער.
  - ניין.
  - יא.
- ח. **אנווא איז געפארן דער חכם נאכדעם?**
  - צו איטליא, און פון דארט צו שפאניא און פון דארט צו לאגורנא.
  - צו שפאניא, און פון דארט צו איטליא און פון דארט צו לאגורנא.
  - צו לאגורנא, און פון דארט צו איטליא און פון דארט צו שפאניא.
- ט. **וועלכע מלאכה האט דער חכם געלערנט אין אנהויב?**

## מיט אסאך הצלחה!!!

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.



דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.



שם \_\_\_\_\_

טלפון \_\_\_\_\_

עיר \_\_\_\_\_

# דעם רבינ'ס מעשיות

## מבחן בספורי מעשיות

### מעשה ט' (1) - מחכם ותם

- ט. איזה מלאכה למד החכם בתחילה?**
- שטיין שניידר (יהלומן).
- דאקטיריי (רפואה).
- צורף בזהב.
- י. בכמה זמן למד החכם את המלאכה?**
- בחצי שנה.
- בשנה אחת.
- ברבע שנה.
- יא. מה קרה לחכם אחרי שנעשה דוקטור ופילוסוף?**
- כיבד את כל מי שהיה חכם גדול כמהו.
- העולם התחיל להיות בעיניו כלא.
- רצה ללמוד מלאכה נוספת.
- יב. למה החכם חזר לעירו כדי לישא אשה?**
- כי בעירו ימצא אשה יראת שמים.
- כי לא מצא את בת זוגו במקומו.
- למען יראו מה שנהיה ממנו.
- יג. למה היה פרנסתו של התם בדוחק גדול?**
- כי היה מתעצל בעבודתו.
- כי לא היה בקי במלאכת רצענות.
- שתי התשובות נכונות.
- יד. איזה מנהג היה לתם?**
- שהיה בעצבות
- שהיה לפעמים בשמחה.
- שהיה תמיד בשמחה.
- טו. מה היה אומר התם לאשתו כשביקש ממנה בשר וקיבל לחם?**
- התרעם עליה על כך, שהיא מביאה לו לחם.
- שתק וקיבל יסורים באהבה.
- שיבח מאוד את הלחם, כמה הוא טוב.
- טז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?**
- ששוה להיות חכם.
- ששוה להיות תם.
- \_\_\_\_\_

- א. מה היה התם?**
- טיפש.
- לא מבין ענין.
- שכל פשוט ונמוך.
- ב. האם החכם והתם אהבו זה את זה?**
- לא אהבו זה את זה.
- אהבו זה את זה מאוד.
- אהבו זה את זה.
- ג. מה נשאר לאביהם של החכם והתם מכל רכושם?**
- רק הבתים שלהם.
- רק המרכבה שלהם.
- נשארו ריק, ללא כלום.
- ד. למה החכם לא רצה ללמוד מלאכת רצען?**
- כי זה מלאכה מאוד קשה.
- כי זה מלאכה פשוטה.
- כי לא עושים מזה הרבה פרנסה.
- ה. לאן נסע החכם בתחילה?**
- איטליא.
- שפניא.
- ווארשא.
- ו. למה עבודת המשרתים של גוועלפן (בדיס), מצא חן בעיני החכם?**
- כי הלכו עם מיני חן שלהם, והוא ענין נאה.
- העבודה זו בביתו במקומו.
- שתי התשובות נכונות.
- ז. האם העבודה היתה קשה לחכם?**
- אחרי כמה שעות עבודה, נהיה לו קשה.
- לא.
- כן.
- ח. להיכן נסע החכם אח"כ?**
- לאיטליא ומשם לשפניא ומשם ללאגורנא.
- לשפניא ומשם לאיטליא ומשם ללאגורנא.
- ללאגורנא ומשם לאיטליא ומשם לשפניא.

## בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך